

Menica

Vrsta: Seminarski | Broj strana: 11 | Nivo: Megatrend

Uvod

Menica je hartija od vrednosti po naredbi kojom njen izdavalac (trasant) izdaje bezuslovni nalog drugom licu (trasatu) da korisniku isprave (remitentu) isplati određenu svotu novca ili sam izdavalac obećava da će izvršiti tu isplatu.

Menica je tipična hartija od vrednosti, što znači da ima sve bitne osobine hartije od vrednosti:

Ona mora biti sačinjena kao pismena isprava a njen sadržaj je određen imperativnim propisima

Sadrži u sebi građansko pravo- pravo potraživanja određene sume novca

Korisnik menice ne može da naplati sumu označenu u menici ako meničnom dužniku ne prezentira meničnu ispravu

Menica lako cirkuliše u prometu, što znači da se prenos menice i prava koja su sadržana u njoj, obavlja jednostavno, unošenjem posebne klauzule u tom smislu u menično pismo i potpisom lica koje prenosi menicu

Uloga menice

U savremenom prometu, menica ima trojaku ulogu. Ona je sredstvo plaćanja, sredstvo obezbedjenja plaćanja i sredstvo kredita.

Funkciju sredstva plaćanja menica ima naročito u međunarodnom prometu. Ako prodavac i kupac ugovore plaćanje menicom, kupac izdaje menicu na iznas kupovne cene u kojoj označava prodavca kao korisnika, a svoju poslovnu banku kao lice koje treba da plati po menici. Prodavac podnosi menicu kupčevoj banci kako bi utvrdio da li ona pristaje da isplati menicu. Ukoliko banka prihvati tu obavezu potvrdom na samoj menici, prodavac može biti siguran da će naplatiti kupovnu cenu kada isporuči robu kupci.

Menica je istovremeno i sredstvo obezbedjenja plaćanja. U slučaju da banka ili kupac ne plate po menici, prodavac može u sudskom postupku koji se vodi po posebnim pravilima za menične sporove, da naplati ugovoreni iznos.

Menica često ima ulogu kreditnog sredstva. Kada kupac i prodavac dogovore odloženo plaćanje, kupac izdaje menicu sa rokom dospeća na dan kada je dogovoreno da kupovna cena bude plaćena. Za vreme dok čeka da menica dospe za plaćenje, prodavac kreditira kupca.

Izvori prava

Pravila o menicama su se prvobitno razvijala kao običajno pravo trgovaca. Veoma raširena upotreba menica u međunarodnom prometu je još u 19-om veku dovela do prvih pokušaja međunarodne unifikacije meničnog prava. Ti pokušaji su urodili plodom tek početkom 20-og veka. Na konferenciji u Ženevi 1930 godine su usvojene tri konvencije:

Konvencija o jednobraznom zakonu o transiranoj i sopstvenoj menici

Konvencija za regulisanje izvesnih sukoba zakona o materiji meničnog prava

Konvencija o pitanju taksa u materiji menice

Ženevske konvencije je ratifikovao veliki broj zemalja među kojima su većina zemalja kontinentalne Evrope, bivša SSSR, Japan i Brazil. Međunarodna unifikacija meničnog prava nije u potpunosti uspela zbog odbijanja SAD da ratifikuje konvenciju, dok ju je Velika Britanija prihvatila samo u odnosu na međunarodni, ali ne i unutrašnji promet. Tako su nastala dva sistema meničnog prava: kontinentalni (ženevski sistem) koji je važio u država potpisnicama ženevskog sistema i anglosaksonski sistem koji je važio u SAD, Velikoj Britaniji i zemljama Komonvelta.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com